

A VIKINGEK NYOMÁBAN

A vakmerő viking hajósok, akik évezredekkel ezelőtt bejárták a világot karcsu vitorláikkal, akik előtt nem volt ismeretlen földterület a világon, akik a fehér ember közül elsőnek léptek Amerika földjére a Csendes Óceán partvidékén: ezek a vikingek ma már nincsenek közöttünk. De itt maradtak az utódok, a norvégek, svédok, dánok és izlandiak s nekünk magyaroknak talán nem lesz érdektelen egy kissé végignézni a mai vikingek pályafutásán, hogy az ő példájukon felbuzdulva egyesült erővel kiemeljük a kanadai magyarság ügyét a kályuból.

A közelmúltban ugyanis kerekben 20,000 modern viking, főleg norvég gyűlt össze Winnipegben a világ minden tájáról, de főleg az Egyesült Államokból, hogy az amerikai norvégok dalárdájának negyvenéves jubileumát megünnepeljék. A kerek egy hétig tartó ünnepségre alaposan kitért magáért a préri fővárosa és a megnyitón személyesen megjelent Kanada kormányzója is.

Mondanunk sem kell, hogy az ünnepség az angolszász faj és a vikingek utódai között fennálló baráti kapcsolat továbbfejlesztésére nagyszerű alkalomnak bizonyult és egyben továbbra is biztosította a Skandináv államok fiainak azt a jogot, hogy a kívánatos bevándorlók között is elsőnek jöhetnek be Kanadába.

Bár mi azt szeretnénk, ha minden hazánkba otthon tudna megtalálni a megélhetéshez szükséges létminimumot és minden magyar ember a mi életszükségletünket jobban kielégítő és lelki berendezésünknek inkább megfelelő óhazai körülmények között tudna boldogulni, — miután azonban ez a mai szomorú közepéurópai helyzet miatt egyelőre nem remélhető: nagyon üdömsnek tartanók, ha a magyarság józan munkásságával, megfontolt politikai állásfoglalásával és összetartásával kivívhatná a sajnos non-preferred, azaz nem-kívánatosnak bélyegzett bevándorló népfajok között azt a helyzetet, amelyet a vikingek utódai a preferred, a kívánatos bevándorlók között elfoglalnak.

Igaz ugyan, hogy Csonkamagyarország lakosságánál alig többet számláló Skandináv államok ugy Kanadában, mint az Egyesült Államok számukkal tulszámnyalják a kanadai és az amerikai magyarságot — viszont mi magyarok, akik nagymagyarországi és délamerikai honfitársainkkal együtt kb. ugyanannyian vagyunk, mint a világ összes vikingjei, mi ugyan tudunk volna-e huszezer magyart a világ bármely pontjára összehozni az óhazán kívül?!

Es ebben rejlik a norvégok, svédok és dánok megdönthetetlen ereje. Míg mi egy-egy kis falusi énekkart csak magyanehezen tudunk összehozni, addig egyedül a norvégok ezer énekes-sel tolmácsolják Winnipegben a maguk magas színvonalú északi kulturáját, amelyet csodálattal ismer el az egész művelt emberiség.

Összetartás: ez a vikingek ereje. Ez az a varázsvessző mivel el tudják ismertetni a világgal fajuk értékeit s ez az a bűvös hatalom, amellyel kivívták maguknak azt, hogy a viking nép kívánatos, szívesen látott vendég a világ bármely országában.

Ha elmegyünk British Columbia őserdei mesterei kézzel irtó svédokhoz, a préri földjét turó dánokhoz és izlandiakhoz, a vagy a keletkanadai partokon halászó norvégokhoz és megkérdezzük bármelyiktől, hogy kicsoda, azt fogja felelni:

— Én a vikingek utóda vagyok. A vikingeké, akik maroknyi számmal a világ összes tengerének útjórán tudták tartani kezüket és bármily össze vetette is a sors őket a történelem folyamán egymástól — mindig vikingek maradtak.

Származék az a viking-utód akár az északfényes Norvégiából, a tundrás Svédországból, Európa legbájosabb részéről: Dániából vagy a fagyos Izlandból; legyen az amerikai vagy kanadai állampolgár, — a viking mindig az marad, ami az ősei voltak. Viking! Ez az ő hitvallása, ez az ő politikai meggyőződése, ez az ő életcélja. A viking nem habzószájú lázító forradalmár, nem világot véres romhalmazba dönteni akaró kommunista, s nem minduntalan a másik embertársa dolgával törődő társadalmi kolonc: a viking a lassú, biztos fejlődés embere. Először mindig a saját maga portája előtt seper, dolgozik napestig, tiszteli a törvényt és szereti hazáját, szóval sok rokon vonása van a magyar emberrel — de összetart.

A viking nép évezredek óta ugyanazon a becsületös ösvényen halad: ezért tudta kiépíteni és elismertetni fájának kulturális értékeit más nemzetekkel. A viking összetart: ezért kívánatos elem a földkerekség bármely országában.

— És mi magyarok?

PUSZTULUNK, VESZÜNK...

Vérfagyasztó híreket hozott a táviró. Egyik honfitársunkat, ki egy albertal farmon váltotta be verejtékes munkáját nehezen megkeresett dollárokkal, egy ismeretlen állapotban, eddig még ki nem derített okból, orozva meggyilkolta gazdájának családjával együtt.

A nagy aparátussal megindított rendőri nyomozás talán ki tudja nyomozni a titokzatos gyilkosság embertelen módon végrehajtott részleteit, talán el is tudja fogni a gyilkost, ki el is fogja venni méltán megérdemelt büntetését.

Mindaz azonban nem vigasztal meg bennünket. A mi veszteségünk már nem tudja kárpótolni az igazság által nyújtott elégtételt, bennünket nem vigasztal meg a bűnös bűnhődése. Mi örökre elvesztettük egy szorgalmas volt munkatársunkat, barátunkat — mi több elvesztettünk egy magyar embert.

A posta is szomorú hírt hozott. Egy elismerten kiváló magyar farmer autója oly szerencsétlenül borult fel, hogy maga alá temette gazdáját, ki a helyszínen kiszendetett.

De nemcsak ez a két halottunk van. Sorra érkeznek meg rázó jelentések Kanada és az Egyesült Államok minden magyar lakta részéről, melyek a honfitársainkat ért balesetekről számolnak be. Megrendítő híreket hoz a kábel, nemcsak a pokoli éghajlat Kubából, Brazíliából és még messzebb fekvő Argentínából, hanem még az Óhazából is.

Ha mindehhez hozzávesszük azt, hogy a megszálló hatalmak tüzel-vassal pusztítanak mindent, ami magyar: kötelességünknek tartjuk a magyarság figyelmét felhívni az összetartásra, mert csupán ezen fordul meg, hogy elpusztulunk-e avagy megmaradunk.

HALÁLOS KATONAI SZERENCSETLENSÉG

Budapesti kábeljelentés szerint egy tűzreági gyakorlaton borzalmas szerencsétlenség történt. Hibás löpőkvetkezésként fölrobbant egy lövedék és a szerencsétlenség szörű szilánkok azon

A Rothermere akció megkezdése óta lényegesen javult a helyzet

Londonból jelentik: Rothermere lord első híres magyarbarát cikke a múlt év június 21-én jelent meg. Az évforduló alkalmából Rothermere lord cikket irt a Daily Mailbe, amelyben munkásságáról és az egy év alatt ki alakult helyzetről a következőket írja:

— Az első cikkem óta eltelt tizen két hónap alatt a helyzet jelentősen javult. A trianoni béke igazságtalanságait még nem orvosolták ugyan, de már állandó és élénk figyelem tárgya. Ujabb minden fontosabb állampolgár — ha foglalkozik a közepéurópai helyzettel — okvetlenül érinti Magyarországot jogos panaszait. A cinizmus légerő, amelyre Apponyi Albert gróf egyszer célozott, felváltotta az állandó diszkusszió, amelynek okvetlenül tettekhez kell vezetnie. Midőn, első cikkem megjelent, tizezer angol közül alig tudhatott egy a trianoni béke által teremtett gyakorlatos zűrzavarról. Ez a békeszerződés és a tudatlanság és rosszindulat műve volt és csak azzal magyarázható, hogy az ántánt békeidegáció azt pusztán a német békeszerződés lönyegtelenségeként tekintették. Így vetették el a jövő háború első célját. Mi, angolok, rendszeresen csak későn ismerjük fel a veszélyt, mert saját bajaink kötik le figyelmünket. Annál nagyobb a megdöbbentésünk, ha egyszer kirobban valami nemzetközi válság. Szerencsére az angol közvélemény idejében ráeszmélt Magyarországi igazi és súlyos sérelmeire.

Londonból jelentik: Rothermere lord első híres magyarbarát cikke a múlt év június 21-én jelent meg. Az évforduló alkalmából Rothermere lord cikket irt a Daily Mailbe, amelyben munkásságáról és az egy év alatt ki alakult helyzetről a következőket írja:

HOL VANNAK AZOK A TATÁROK?

Írta: P. SZATHMÁRY KAROLY

Dobay Péter uram, egy szilágysági régi nemes család iva déka, békeszerető, szántóvető volt; gazdaságát jó rendben tartotta, — de sohasem elegyedett a politikába.

Mint igazi bölcs ember, belátta annak a közmondásnak igazságát, hogy „aki jól elrejtőzött, jól él” és Dobokamegye egyik félreeső helységében megvonulva, egészen gazdaságának és családjának élt; nem vallotta magát sem kurucnak, sem labancnak s ha éppen valami sarcra megkeresték, megfizette s élt tovább nyugodtan. Jobbágyai is szerették az öreg jámbor urat, mert valódi atyjok voltak kihez szükség idején mindenkor biztosan fordultak. Meg is művelték földjeit emberségesen s faj lett volna annak, aki az udvarházából csak egy szalmaszálat is elvitt volna hár nélkül; — magok láttak volna törvényt felelte.

Volt is nagy oka Dobay Péter uramnak arra, hogy otthon üljön és szorgalmasan gazdaságát után lásson, mert feleségét, a jámbor Sára asszonyt korán elvesztette és fölörköse nem volt ugyan, de volt három szép leánya, Sárka, Anikó és Jucika, kik olyan sebesen felnőttek, mint a kender és franciál, nemetül ugyan nem beszéltek, és nem is zongoráztak, de énekeltek úgy, mint három fülemüle. Szemérmesek és olyan szorgalmas gazdaasszonyok voltak, hogy a hírül ment három vármegyében.

A TRIANONI KAKUKTOJÁS

Az utolsó tizenkét hónap alatt lemettelten megnyilvánult az angol rokonszenv a Trianon igazságtalanságai alatt szenvedő magyar nemzettel szemben. A felsőházban például a legkiválóbb angol jogi szakértők melegen támogatták a magyar álláspontot. Sir Austen Chamberlainnek becsületére válik, hogy olyan erélyesen habár mindaddig eredménytelenül, megbeszélte a románok makacsok dását a népszövetségi javaslatokkal szemben. Ha következetes maradt volna az erélyes álláspontjához a legutóbbi népszövetségi ülésen is, akkor megtört volna Románia konoktsága. A trianoni szerződés kakuktojás az összes békeszerződések között, amelyet Magyarország szomszédainak kapzsisága és álnoktsága költött ki. Nem érdemli meg a békeszerződés elnevezését, mert nem a békének, hanem a további háborúknak alapját rakta le Középeurópában a három új Elzász-Lotharingia megteremtésével. Az ántánt nem is hallgatta meg a magyar békeidegációt és az ántánt képviselői nem is ismerték a felosztandó országot. Kizárólag csehek, románok és szerbek hamis és megtevésztő adataira támaszkodtak és az egykor független országot szörnyűséges gazdasági nyomorban torzították el. A történelem összes igazságtalan szerződésével együtt a trianoni a legrosszabb és mégis módosítás nélküli hagyaték nyolc egész évig.

Mussolini és Lloyd George nyilatkozata és a Millerand-levél

— Ez így nem tarthat sokáig. Anglia, Franciaország és Olaszország népei körében a józan ész és az igazságosság egyre erősödik és mindenütt nagybefolyású politikusok ismerték fel Trianon módosításának sürgető szükségét.

A cikk idézi Mussolininak az olasz szenátusban elhangzott idevonatkozó kijelentését, azután bebizonyítja, hogy a szerbek legalább kevésbé voltak tehetetlenek, mint a többi utódállamok. Mialatt Benes, ez a ravasz politikai cselszövő, Párisban az ántánt békeidegációját orránál fogva vezette és a románok a bolsevizmus elnyomásának ürügye alatt fosztogatták Magyarországot, azáltal a szerb békeidegáció memorandumot nyújtott át Párisban, amely a legjobban bizonyítja, hogy Magyarország szomszédainak többet adtak, mint amennyit ők maguk kívántak. Ez a jugoszláv memorandum azt mondja, hogy az új magyar állam körülbelül 50,000 négyzet mérföld lesz (holott tényleg csak 36,000 négyzetmérföldet hagytak meg Magyarországnak), hogy magában foglalja mindkét magyar Alföldet, a gyis a Duna és két nagy mellékfolyója, a Dráva és a Tisza között lévő területet.

A cikk idézi Lloyd Georgenak, a trianoni béke reviziójáról tett nyilatkozatát és a Millerand-féle kísérőlevelet, megállapítva, hogy az utóbbinak légréteit az ántánt nem változtat be és tényleg tűri, hogy egy félig keleti faj, mint amilyenek a románok egy mesterségesen zagyvalék nép, mint amilyenek a csehek, önkényesen fosztogathassák, kiűldözhessek és elnyomhassák a magyarok millióit. A magyarok igényei mérsékeltek és igazságosak, mert nem követelik a háború előtti határokat visszaállítását, hanem csak az új határokat közelében lévő szűk magyar területek visszaadását s biztosítékot arra, hogy az idegen uralom alatt maradó többi magyarokkal igazságosan fognak bánni. E követelések kielégítése biztosítani fogja Középeurópa békéjét, ki fogja engesztelni Magyarországot szomszédjaival s utját fogja egyengetni a súlyos gazdasági együttműködésnek. Ellenkező

— A trianoni béke botránya már elég soká tartott. A nagy szövetséges nemzetek tartoznak annyival saját becsületességüknek, hogy jötegyék ezeket az igazságtalanságokat. Homogén és megelégedett Magyarország rekonsztruálja a legsürgösebb külpolitikai feladat, amelyet haladéktalanul meg kell valósítani, amíg Európa nyugodt.

S az öreg ur szomorúan akasztotta egy ágra kivert pipáját.

— Nézd csak Sárka, — szól remülten — éppen a házunk táján néhez füst, vagy porfelhő emelkedik! Csak nem gyújtotta fel valamely gonosz kéz az asztagokat?

— Sárka fölugrott s jobbkezét ernyőként bogár szeméi fölé tartva, fölkiáltott:

— Bizony édes apám, van ott füst is, por is; nem tudom mi történhetik, de az emberek arra kifelé menekülnek a faluból.

— A biz a! ... Na nézze az ember! ... Tyű láncos lobogós, hiszen azok tatárok! ... És éppen erre tartanak; bizonyosan észrevették, hogy füstöl a kémény.

— Minket itt a fa árnyékában nem látnak — mondja élénken Sárka. — Tudod mit? Tazsits fel engem a fára és mászkálj fel te is utánam; a lombok eltakarnak mindkettőnk.

— De hát a leányok? — Azóta észrevehették ők is és majd elbujnak padra, pincébe, vagy valahová; annyi idő nincs, hogy mi menjünk le a híradásra.

— Igaz, — mondja az öreg ur keserű rezignációval; — legföllebb velük együtt minket is elfognak.

— És a kapaszkodó Sárkát föl taszítva a diófára, maga is utána mászott és egy öreg faágnak nekivette hátát, keményen füstölni kezdett.

— Az Istenért, ne füstölj! — kiált Sárka remülten — magad csaldol az a tatárokat.

— Az igaz. Pedig ide nem látanak; igaz, hogy mi sem láthatunk semmit!

S az öreg ur szomorúan akasztotta egy ágra kivert pipáját.

— Nézd csak Sárka, — szól remülten — éppen a házunk táján néhez füst, vagy porfelhő emelkedik! Csak nem gyújtotta fel valamely gonosz kéz az asztagokat?

— Sárka fölugrott s jobbkezét ernyőként bogár szeméi fölé tartva, fölkiáltott:

— Bizony édes apám, van ott füst is, por is; nem tudom mi történhetik, de az emberek arra kifelé menekülnek a faluból.

— A biz a! ... Na nézze az ember! ... Tyű láncos lobogós, hiszen azok tatárok! ... És éppen erre tartanak; bizonyosan észrevették, hogy füstöl a kémény.

— Minket itt a fa árnyékában nem látnak — mondja élénken Sárka. — Tudod mit? Tazsits fel engem a fára és mászkálj fel te is utánam; a lombok eltakarnak mindkettőnk.

— De hát a leányok? — Azóta észrevehették ők is és majd elbujnak padra, pincébe, vagy valahová; annyi idő nincs, hogy mi menjünk le a híradásra.

— Igaz, — mondja az öreg ur keserű rezignációval; — legföllebb velük együtt minket is elfognak.

— És a kapaszkodó Sárkát föl taszítva a diófára, maga is utána mászott és egy öreg faágnak nekivette hátát, keményen füstölni kezdett.

— Az Istenért, ne füstölj! — kiált Sárka remülten — magad csaldol az a tatárokat.

— Az igaz. Pedig ide nem látanak; igaz, hogy mi sem láthatunk semmit!